

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1KO/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121201376
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1121201376.1

Uznesenie

Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zložený z predsedu JUDr. Pavla Naďa a členov JUDr. Igora Belka, JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., Mgr. Dušana Čima, Mgr. Petra Melichera, Mgr. Michala Novotného (sudca spravodajca), JUDr. Eriky Šobichovej a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v kompetenčnom spore medzi Krajským súdom v Bratislave ako správnym súdom (sp. zn. 1 S 102/2021) a Okresným súdom Bratislava I (sp. zn. 11 C 9/2021) vo veci žalobkyne: H.. K. W., nar. XX. G. XXXX, G. X, U., proti žalovaným: 1. Slovenská republika, za ktorú koná prezidentka Slovenskej republiky, Hodžovo nám. 1, Bratislava - Staré Mesto, 2. Kancelária prezidenta Slovenskej republiky, IČO: 30 845 157, Štefánikova 2, Bratislava - Staré Mesto, 3. prezidentka Slovenskej republiky, Hodžovo nám. 1, Bratislava - Staré Mesto, 4. Kancelária Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, IČO: 50 668 277, Župné nám. 13, Bratislava - Staré Mesto, o určenie, že žalobkyni nezanikla a trvá funkcia sudcu a jej odvolanie z funkcie je neplatné, takto

rozhodol:

Na prejednanie veci je daná právomoc správneho súdu.

odôvodnenie:

I.

Predmet konania vo veci

1. Žalobkyňa bola sudkyňou pridelenou na výkon funkcie na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Pred 21. decembrom 2020 žalovaná v 3. rade rozhodla o odvolaní žalobkyne z funkcie sudkyne podľa čl. 147 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Písomné rozhodnutie o tom žalobkyni doručovala žalovaná v 2. rade poštou 21. decembra 2020, kedy sa v mieste doručenia nezdržiavala. Potvrdenie o doručení (doručenku) tak podľa žalobkyne podpísal jej manžel jej menom, po zistení obsahu zásielky ju však vrátil žalovanej v 2. rade. Tento priebeh doručovania údajne potvrdila aj Slovenská pošta, a.s., pri vybavení reklamácie žalobkyne. Žalovaná v 2. rade však napriek tomu považuje písomnosť za riadne doručenú 21. decembrom 2020.

2. Na základe toho sa žalobkyňa žalobou, ktorú elektronicky podala 19. februára 2021 (a následne riadne doplnila) Okresnému súdu Bratislava I, domáhala vydania rozhodnutia, že žalobkyni „funkcia sudcu dňom 21. 12. 2020 podľa § 18 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. nezanikla a trvá. Odvolanie z funkcie sudcu je pre jeho nedoručenie (tak ako to § 18 ods. 4 vyžaduje) neplatné“. Ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov totiž ustanovuje, že funkcia sudcu zaniká až dňom, kedy bolo sudcovi doručené rozhodnutie o odvolaní z funkcie.

II.

Kompetenčný spor

3. Okresný súd Bratislava I listom z 21. mája 2021 postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave ako správne súdu. Okrem záveru, že rozhodovanie o spore patrí do právomoci správneho súdnictva, však dôvody postúpenia bližšie neozrejmil.

4. Krajský súd v Bratislave s postúpením nesúhlasil, preto podľa § 18 ods. 4 Správneho súdneho poriadku vec predložil kompetenčnému senátu. Zdôraznil, že žalobkyňa sa domáha ďalšieho trvania jej osobitného vzťahu sudcu k štátu v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z., na ktorý sa podľa § 150 cit. zák. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce.

III.

Posúdenie veci kompetenčným senátom

5. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zriadený podľa § 11 CSP prejednal predložený kompetenčný spor ako spor o právomoc, ktorý vznikol medzi správnym súdom a iným súdom podľa § 18 ods. 4 SSP.

6. Podľa § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Podľa § 4 CSP iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon. Osobitnou podkategóriou právomoci súdov sú veci, ktoré sú ustanovené v Civilnom mimosporovom poriadku a ktoré podľa jeho § 1 CMP súdy prejednávajú a rozhodujú v civilnom mimosporovom konaní. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

7. Z citovaných § 3 a 4 CSP vyplýva, že právomoc súdov v civilnom sporovom konaní je viazaná na súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci, prípadne na iné veci, v ktorých je právomoc súdu založená priamo zákonom. Takým zákonom môže byť sám Civilný sporový poriadok, ale aj iný zákon. Odlisnú právomoc majú správne súdy, ktoré v súlade s § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 SSP preskúmajú zákonnosť rôznych foriem činnosti verejnej správy a tým chránia subjektívne práva. Pre určenie, či konkrétna vec patrí do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní alebo do právomoci správnych súdov, je tak rozhodujúce, či predmet sporu medzi účastníkmi (stranami) možno zaradiť medzi súkromnoprávne spory v zmysle § 3 CSP, eventuálne iné veci v zmysle § 4 CSP, alebo či predmetom sporu je otázka zákonnosti určitej formy činnosti verejnej správy. Kým ustanovenie § 3 SSP podrobne vymedzuje, čo treba rozumieť jednotlivými formami činnosti verejnej správy, Civilný sporový poriadok pojem „súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci“ nevymedzuje. Preto je potrebné vychádzať z obvyklého vymedzenia pojmu súkromnoprávných a verejnoprávných vzťahov a ich znakov tak, ako sú vymedzené v príslušnej hmotnoprávnej úprave. Celkom nesporne k súkromnoprávnym vzťahom patria napríklad občianskoprávne vzťahy (§ 1 a § 4 Občianskeho zákonníka), obchodnoprávne vzťahy (§ 1 Obchodného zákonníka) alebo pracovnoprávne vzťahy (§ 1 v spojení s § 14 Zákonníka práce).

8. Pre vymedzenie pojmu súkromnoprávneho sporu a súkromnej veci v zmysle § 3 CSP je tak zásadne rozhodujúca príslušná hmotnoprávna úprava právneho vzťahu, z ktorého vznikajú či majú vzniknúť práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci (podobne napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 KO 3/2019, uverejnené ako judikát R 32/2019, ako aj uznesenia sp. zn. 1 KO 9/2016, 1 KO 41/2017, 1 KO 6/2018, 1 KO 15/2018, 1 KO 17/2018, 1 KO 11/2018, 1 KO 29/2018, 1 KO 7/2019, 1 KO 28/2018, 1 KO 40/2018, 1 KO 9/2019, 1 KO 11/2019, 1 KO 18/2020, 1 KO 9/2020, 1 KO 26/2020 alebo 1 KO 7/2021). Opačný názor, ktorý bol v uzneseniach kompetenčného senátu ojedinele vyslovený a podľa ktorého by pre posúdenie právomoci mal byť rozhodný len petit (napr. pre určovacie petity porov. uznesenia sp. zn. 1 KO 29/2017, 1 KO 48/2017, 1 KO 47/2017 a 1 KO 43/2017, resp. pre petit o zaplatenie peňažnej sumy 1 KO 12/2020), nemožno akceptovať. Robil by totiž rozhraničenie pôsobnosti civilných súdov a správnych súdov, ale v konečnom dôsledku aj právomoci súdov a iných orgánov verejnej moci závislým od ľubovôle žalobcu (navrhovateľa). Ten by si tak mohol voľbou vhodného žalobného petitu (napr. určovacieho alebo o zaplatenie peňažnej sumy) „vyberať“, kto

o jeho práve alebo povinnosti rozhodne. To však odporuje zneniam § 3 a 4 CSP a § 2 a 6 SSP, ktoré túto právomoc vymedzujú na základe objektívnych charakteristík jednotlivých právnych vzťahov.

9. Okrem právomoci civilných súdov a správnych súdov však určitá vec môže patriť aj do právomoci iného orgánu verejnej moci. Podľa ustanovenia § 9 a 10 CSP musia sudy skúmať, či vec vôbec patrí do ich právomoci (či už ako civilných alebo ako správnych súdov) alebo do právomoci iného orgánu verejnej moci. Pokiaľ vec do právomoci súdov nepatrí, musí súd konanie zastaviť a postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí. Zo vzájomných vzťahov § 9 a 10 CSP a § 18 ods. 4 SSP tak možno vyvodiť, že právomoc orgánov verejnej moci Slovenskej republiky je určovaná troma komplementárnymi segmentami: právomocou civilných súdov, právomocou správnych súdov a právomocou iných orgánov verejnej moci. Vo všeobecnosti však aj pre rozhraničenie týchto troch segmentov právomoci možno použiť vyššie uvedené pravidlo. Rozhodné teda je, či práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci, majú svoj pôvod 1. v súkromnoprávnom spore alebo súkromnej veci, prípadne inej veci, ktorá je výslovne zverená do právomoci súdu (§ 4 CSP), alebo 2. v spore o zákonnosť niektorej formy činnosti verejnej správy (§ 6 SSP), alebo 3. vo veci, v ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať inému orgánu verejnej moci než súdu. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa totiž každý môže domáhať svojho práva na súde a v zákonom ustanovených prípadoch na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Aj z uvedeného tak vyplýva, že pri posudzovaní právomoci nemožno brať do úvahy len samotný petit žaloby alebo návrhu (žiadosti). Z čl. 46 ods. 1 ústavy totiž nevyplýva právo na to, aby súd alebo iný orgán verejnej moci konali a rozhodovali o akomkoľvek mysliteľnom petite, ktorý žalobca (navrhovateľ) uplatňuje. Aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky akceptovala, že napríklad správne súdnictvo nie je budované na princípe všeobecnej úpravy pre akýkoľvek mysliteľný typ petitu a vo vzťahu k akémukoľvek mysliteľnému spôsobu konania verejnej správy (porov. uznesenie sp. zn. PL. ÚS 37/2015). Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy totiž podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane a inej právnej ochrane môže ustanoviť zákon. Splnenie podmienok zákonného postupu pri uplatňovaní práva potom môže byť predpokladom prístupu k právnej ochrane (porov. uznesenie sp. zn. I. ÚS 37/96). Z opačnej strany potom ústavný súd zdôrazňuje, že návrh nemožno posudzovať len podľa žalobného petitu, ale má sa posudzovať samotný (žalobný) nárok, tak ako vyplýva z obsahu žaloby alebo návrhu ako celku (porov. nález sp. zn. I. ÚS 192/2015 a iné).

11. Syntézou všetkých uvedených argumentov tak možno dospieť k už naznačenému záveru, že pre rozhraničenie právomoci (civilných) súdov, správnych súdov a iných orgánov verejnej moci je rozhodná povaha právneho vzťahu, z ktorého žalobca alebo navrhovateľ vyvodzuje práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci. To, aké práva alebo povinnosti uplatňuje a z akého právneho vzťahu, sa musí zistiť z celého obsahu žaloby alebo návrhu, teda tak zo skutkového vymedzenia ako aj z jeho právnej kvalifikácie. Ak toto posúdenie vedie k záveru, že určitá vec patrí do právomoci správnych súdov alebo iného orgánu verejnej moci, potom nie je podstatné, či petit žaloby alebo návrhu zodpovedá typom konaní pred nimi alebo či zodpovedá prípustným typom rozhodnutí, ktoré tieto orgány môžu vydať. Úlohou príslušného správneho súdu alebo iného orgánu verejnej moci je potom umožniť žalobcovi (navrhovateľovi), aby petit svojej žaloby či návrhu potrebným spôsobom opravil. Nie je však prípustné obchádzať výkon právomoci orgánov verejnej správy (resp. iných orgánov verejnej moci) a z neho vyplývajúcu príslušnosť správneho súdnictva prostredníctvom určovacej žaloby v civilnom sporovom konaní; civilný súd totiž nemôže v konaní o takejto žalobe konštatovať právne skutočnosti, ktoré majú byť výsledkom činnosti týchto orgánov (porov. uznesenie kompetenčného senátu sp. zn. 1 KO 7/2021).

12. Bez ohľadu na to, že žalobkyňa sa domáha určenia, že jej funkcia sudcu nezanikla, ale trvá, tak treba v prvom rade posúdiť, či spor zo vzťahu medzi sudcom a štátom pri výkone jeho funkcie je súkromnoprávnym sporom alebo súkromnoprávnou vecou v zmysle § 3 CSP alebo ide o zákonnosť niektorej formy činnosti verejnej správy (§ 6 SSP). Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. je sudca predstaviteľ súdnej moci, ktorý vykonáva právomoc súdu. Podľa čl. 145 ods. 1 ústavy a § 6 zákona č. 385/2000 Z. z. sudcu vymenúva prezident Slovenskej republiky svojím rozhodnutím. Toto rozhodnutie je individuálnym verejnomocenským aktom, nie však správnym aktom, pretože prezident nie je orgán verejnej správy (porov. nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2015). Do rúk prezidenta skladá sudca aj svoj sľub (čl. 145 ods. 4 a 5 ústavy). Rovnako sa sudca odvoláva z jeho funkcie (čl. 147 ústavy a § 18 zákona č. 385/2000 Z. z.). Vymenovaním za sudcu vzniká podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorým je podľa § 34

ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Okrem toho z § 1 zákona č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov možno vyvodit', že zákonodarca považuje sudcu za ústavného činiteľa.

13. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že vzťah sudcu a štátu nie je pracovnoprávnym vzťahom zamestnanca a zamestnávateľa. Sudca je predstaviteľ súdnej (teda verejnej) moci, do svojej funkcie je ustanovený verejnoprávnym aktom (rozhodnutím prezidenta) a rovnako je z tejto funkcie odvolávaný. Obsah svojho právneho vzťahu k štátu si sudca a štát nemôžu upraviť voľne s využitím súkromnej autonómie. Jeho obsah je podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. určený zákonom a odlišná dohoda je možná len v rozsahu, v akom to zákon výslovne dovoľuje a v zásade len v nepodstatných otázkach. Štát a sudca sa nemôžu dohodnúť ani o druhu vykonávanej práce, pretože obsahom „práce“ sudcu je výkon funkcie sudcu, teda výkon verejnomocenských oprávnení v mene súdu ako orgánu súdnej moci, ktorého právomoc a kompetenciu upravuje ústava a zákony. Vzťah sudcu a štátu nie je vzťahom podriadenosti a nadriadenosti ohľadom obsahu vykonávanej práce, pretože sudca je pri výkone funkcie nezávislý (čl. 144 ods. 1 ústavy), takže štát nemôže uplatňovať v pracovnom práve typické oprávnenie zamestnávateľa dávať zamestnancovi pokyny v tomto smere. Osobitný vzťah sudcu k štátu tak nemá charakteristiky typické pre súkromnoprávne vzťahy a nemožno ho považovať za súkromnoprávny spor ani inú súkromnoprávnu vec v zmysle § 3 CSP.

14. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. sa na osobitný vzťah sudcu k štátu primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce, ak zákon neustanovuje inak. Podľa § 14 Zákonníka práce spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Citované ustanovenie je normatívnym vyjadrením princípu, že individuálne pracovnoprávne vzťahy sú v zmysle § 1 Zák. práce súkromnoprávnymi vzťahmi a spory z týchto vzťahov zásadne rozhodujú súdy. Práve preto však toto ustanovenie nemožno primerane použiť na osobitný vzťah sudcu k štátu, pretože tento vzťah nie je vzťahom súkromnoprávnym. V dôsledku toho nemožno ani uzavrieť, že by § 14 Zák. práce v spojení s § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. mohol predstavovať osobitný predpis v zmysle § 4 CSP, ktorý by zakladal právomoc civilných súdov na prejednanie nárokov medzi sudcom a štátom z osobitného vzťahu. Zároveň však treba v záujme objektívnosti priznať, že súdna prax prejednanie niektorých nárokov (najmä platových) pripúšťala, avšak bez podrobnejšieho sa vyrovnania s otázkou právomoci (porov. napr. veci posudzované v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 382/2013, 7 Cdo 11/2017 alebo 3 Cdo 70/2018). Jej závery tak v konaní, v ktorom ide práve o posudzovanie otázok právomoci, nemožno použiť.

15. Niektoré ustanovenia zákona č. 385/2000 Z. z. výslovne ustanovujú príslušnosť niektorých orgánov na rozhodovanie o určitých otázkach. Podľa § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 rozhoduje predseda súdu o vymenovaní sudcu do funkcie predsedu senátu a o uvoľnení z nej. Podľa § 30 ods. 10 predseda súdu rozhoduje aj o zbavení mlčanlivosti. Podľa § 37 ods. 3 predseda súdu rozhoduje o súhlase so zvýšením kvalifikácie a podľa § 38 ods. 2 o náhrade jej nákladov. Podľa § 41 ods. 1 a 2 rozhoduje o povolení práce v domácom prostredí a o zrušení jej povolenia. Predseda súdu rozhoduje ďalej v platových veciach (§ 90 ods. 2), ako aj o náhrade škody (§ 114). Minister zasa môže započítavať určitý čas do započítateľnej praxe (§ 82 ods. 3). Vykonávanie týchto úloh je súčasťou výkonu správy súdov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) tretieho bodu, resp. § 74 ods. 1 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. Ministerstvo ako ústredný orgán štátnej správy súdov podľa § 34 zákona č. 757/2004 Z. z. a predsedu súdu ako orgán riadenia a správy súdu podľa § 33 ods. 2 cit. zák. tak možno považovať za orgány verejnej správy v zmysle § 4 písm. e) SSP, ktorých akty sú preskúmateľné správnymi súdmi (porov. napr. rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 47/2013 alebo 2 Sžo 199/2015). Žiadne ustanovenie zákona č. 385/2000 Z. z., ani zákona č. 757/2004 Z. z. však neustanovujú právomoc žiadneho orgánu verejnej moci rozhodovať vo všeobecnosti o určení, že funkcia sudcu trvá alebo netrvá.

16. Zo všetkých uvedených úvah tak vyplýva, že osobitný vzťah sudcu k štátu podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. nie je súkromnoprávnym vzťahom v zmysle § 3 CSP, ani ho nemožno považovať za vzťah, o ktorom by podľa osobitného predpisu mali rozhodovať civilné súdy v zmysle § 4 CSP. Na prejednanie žaloby žalobkyne o určenie, že jej funkcia sudkyne stále trvá, tak nemôže byť daná právomoc civilného súdu. Okolnosť, že sa žalobkyňa domáha vydania určovacieho petitu a že zákon č. 385/2000 Z. z. ani zákon č. 757/2004 Z. z. neumožňujú vydať takéto rozhodnutie, na tom nič nemení. Podľa už citovaného názoru totiž civilný súd nemôže ani určovacím rozsudkom vysloviť právne skutočnosti v právnych vzťahoch, ktoré nepatria do jeho právomoci (porov. cit. uznesenie 1 KO 7/2021). Navyše, ako už bolo

tiež uvedené, právo na súdnu ochranu nemožno vykladať tak, že by sa žalobkyňa mohla v akomkoľvek konaní domáhať akéhokoľvek petitu žaloby či návrhu. Naopak, od žalobkyne možno žiadať, aby svoj petít prispôsobila typu konania, ktoré zodpovedá procesnej úprave pre ten orgán, ktorý má právomoc o príslušnom spore alebo veci rozhodovať.

17. Osobitný vzťah sudcu k štátu podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. je tak verejnoprávnym vzťahom, v ktorom výnimočne rozhoduje prezident Slovenskej republiky, no vo väčšine prípadov ministerstvo (minister) alebo predseda súdu ako orgány správy súdu. Výkon ústavnej pôsobnosti prezidenta pri vymenúvaní a odvolávaní sudcov nemožno považovať za činnosť orgánu verejnej správy, takže jeho konanie nie je preskúmateľné správnymi súdmi (porov. citované rozhodnutia ústavného súdu). Činnosť ministerstva a predsedu súdu ako orgánov správy súdov však podľa už citovaných judikatórnych záverov možno považovať za výkon verejnej správy, a to aj vo veciach, ktoré sa dotýkajú práv a povinností sudcu z jeho osobitného vzťahu k štátu. Ochrana týmto právam tak poskytujú správne súdy podľa § 2 a § 6 SSP. Úlohou žalobkyne potom bude, aby - po poučení správnym súdom - vymedzila, akými konkrétnymi úkonmi orgánov správy súdov sa voči nej prejavil (podľa nej nesprávny) záver o tom, že jej funkcia sudkyne zanikla (napr. neuvádzaním v zozname aktívnych sudcov, nezaraďenie do rozvrhu práce, neprideľovaním vecí a pod.).

IV. Záver

18. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kompetenčný senát dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave neopodstatnene vyslovil nesúhlas s tým, že mu Okresný súd Bratislava I postúpil prerokúvanú vec. Preto podľa § 18 ods. 4 SSP vyslovil, že na prejednanie veci je daná právomoc správnych súdov.

19. Podľa § 18 ods. 4 SSP sú súdy týmto rozhodnutím viazané, čo znamená, že sú v ďalšom konaní v prerokúvanej veci povinné vychádzať z právneho názoru, že jej prejednanie patrí do právomoci správnych súdov. Preto nemôžu žiadne svoje rozhodnutie založiť na opačnom právnom názore, teda že by táto vec do právomoci správnych súdov nepatrila.

20. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 8 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e** je prípustný opravný prostriedok.